

Alain Delon

ZLATÁ PALMA A MNOŽSTVO KRITIKY

Kolko úsilia si vyžaduje morálne niekoho odsúdiť? Jedno kliknutie myšou. A kolko práce si vyžaduje, aby niekto získal cenu za celoživotné dielo v Cannes? Viac ako šesťdesiatročná nepretržitá séria filmov. Presne toto je príbeh 83-ročného francúzskeho herca Alaina Delona, ktorému bola v máji t.r. na 72. ročníku medzinárodného filmového festivalu v Cannes udeľená Zlatá palma za jeho celoživotné dielo, ktorú si za búrlivého potlesku prítomných prebral v preplnenej sále z rúk svojej dcéry Anouchky. Odovzdaniu ocenenia ale predchádzala séria kritik zavŕšená internetovou petíciou, pod ktorú sa podpísalo viac ako 25 000 anonymných ľudí, ktorí nikdy nič nedokázali ani nedokážu, ale

hnaní vetrom progresivizmu a neomarxizmu odsúdia každého, kto sa opováži myslieť inak ako oni. Petíciu zorganizovala Melissa Silverstein z americkej feministickej organizácie Women and Hollywood (Ženy a Hollywood), ktorá sa zasadzuje o „genderovú diverzitu a inklúziu v Hollywoode a v celom filmovom priemysle“, podľa ktorej je Delon „rasista, homofób a mizogyn“, a preto v Cannes nemá čo robiť. Silverstein sa pri svojom hysterickom výleve odvoláva najmä na Delonove výroky z roku 2013:

„Dnes už človek nevie, kto je kto ... Je nám podsúvané, že byť s niekým opačného alebo rovnakého pohlavia je to isté. To je opovážlivé! Nie som proti manželstvu homosexuálov, ne-

starám sa o to, ale som proti adopcii detí ľuďmi rovnakého pohlavia. Budú mi zas hovoriť, že sa musím prispôbiť a ísť s dobou. Ja sa s touto érou, ktorá zľahčuje to, čo je proti prírode, zžívam veľmi ťažko ... je mi to ľúto, je to neprirodzené. Sme tu predsa, aby sme milovali ženu, aby sme sa dvorili žene ... nie, aby sme flirtovali s chlapom alebo, aby nejaký chlap flirtoval s nami. Aj keď vyzerám ako starý somár, musím povedať, šokuje ma to!“ Podľa herca musí mať dieťa jedného otca a jednu matku.

„Ak je facka machovská, tak som musel byť macho. Povedal som, že som dal žene facku? Áno. A mal som dodať, že viac faciiek som dostal, ako rozdal. A to aj od žien. Žiadnu ženu som, ale nikdy v živote neobťažoval. To ony obťažovali mňa a to veľmi.“

Ako každý neomarxista, tak aj Silverstein každého s odlišným názorom považuje za fašistu. A tak aj Delona obvinila z podpory krajnej pravice, konkrétne Le Penovho Národného frontu (NF). Delon sa obvineniam smeje a vraví: „Som pravičiar, bodka,“ a akékoľvek prepojenie s NF odmieta a uvádza, že vyše štyridsať rokov je presvedčeným gaulistom (politický smer vychádzajúci z myšlienok a činnosti Charlesa de Gaulla). Ide o praktickú politiku v službách francúzskej národnej veľkosti a nezávislosti, založenú na stabilite a autorite štátu, ktorý sa podobne konzervativizmu usiluje o centralizovaný štát s náklonnosťou pre poriadok a rešpekt k súkromnému vlastníctvu. Nepopiera však, že ho viažu úzke priateľské vzťahy s Le Penom, s ktorým sa zoznámil v päťdesiatych rokoch, kedy bojovali spolu v Indočíne – Delon v námorníctve a Le Pen ako výsadkár. V tom období však o ich hereckej, resp. politickej kariére ešte nikto netušil.

Alain Delon patrí najmä v rodnom Francúzsku k najobdivovanejším hercom. V roku 1963 za rolu vo filme „Gepard“ získal v Cannes Zlatú palmu. Diváci ho poznajú aj z filmov „Čierny tulipán“, „Dvaja muži v meste“, „Rocco a jeho bratia“, Borsalino a alebo „Smrť darebáka“. V roku 2008 si zahral Julia Caesara v komédii „Asterix a Olympijské hry“ s nezabudnuteľným „Ave Ja!“. Zatiaľ poslednými počínmi je účinkovanie v ruskom filme „Šťastný nový rok, mami!“ a maďarskej komédii „Dámy a páni, finálna verzia“ z roku 2012. Účinkoval v siedmich filmoch ocenených v Cannes, ale ani raz nezískal cenu za najlepšieho herca. Z toho dôvodu sa vedenie festivalu rozhodlo oceniť ho Zlatou palmou za celoživotné dielo, čo sa feministky neúspešne snažili prekaziť.

Ceremoniálu sa totiž zúčastnili francúzsky minister kultúry Franck Riester, generálny riaditeľ festivalu Pierre Lescure a jeho umelecký riaditeľ Thierry Frémaux, ktorý prítomných ubezpečil, že filmový festival v Cannes bude „vždy stáť na strane umelcov“ a na obhajobu Delona uviedol svoj názor: „Dnes je ťažké udeľovať ceny a niekoho poctiť, pretože sa okamžite objaví

politická polícia. Alain Delon nie je dokonalý. Ani ja nie som dokonalý ... Delonovi neudeľujeme Nobelovu cenu za mier, ale palmu za jeho herecké výkony. Festival odsudzuje určité prejavy, ale nie slobodu prejavu. Tieto veci sa musia oddeliť. A Delon môže slobodne vyjadriť svoj názor, aj keď s ním nesúhlasím.“ K prípadu sa vyjadril aj francúzsko-libanonský novinár a spisovateľ André Bercoff. Ten sa na svojom twitterovom účte o signatároch petície vyjadril ako o „idiotoch“. Oveľa tvrdšie slová použili mnohí iní predstavitelia umeleckého aj politického života vo Francúzsku, ale aj v susedných Čechách, ktoré však zverejniť z pochopiteľných dôvodov nemôžeme. Najjemnejšie publikovateľné slovo na margo podpisujúcich petíciu bolo nacisti. S feministkami však nebojuje len Delon, ale aj dve jeho kolegyně a herecké partnerky zo strieborného plátna. Brigitte Bardot minulý rok ostro kritizovala hnutie #MeToo: „Hollywoodske herečky sú väčšinou pokrytecké ... Pokiaľ ide o herečky a ženy všeobecne, vo väčšine prípadov ide o pokrytecké, smiešne a nezaujímavé výroky, miesto ktorých by sme mali hovoriť o dôležitejších témach. Nikdy som nebola sexuálne

obťažovaná. Považovala som to za očarujúce, ak povedali, že som krásna alebo, že mám pekný malý zadok. Takéto komplimenty sú dobré. Existuje veľa herečiek, ktoré sa snažia prilákať producentov, aby sa zapojili do hry, a potom tvrdia, že boli obťažované, aby o nich hovorili. V skutočnosti im to však spôsobuje viac škody ako úžitku“. Catherine Deneuve si zas o hnutí #MeToo myslí, že táto iniciatíva škandálov spojených so zneužívaním zašla už príliš ďaleko. Pripustila, že sexuálne útoky pácha viac mužov než žien, ale cíti, že #MeToo podporuje „udavčstvo“ a nie je zaručené, že niektoré ženy nevyužili situáciu na zisťné účely alebo priamo dotlačili nevinných ľudí do samovraždy. Neschvaľuje ani to, ako sa toto hnutie snaží vymazať určitých umelcov z dejín umenia.

Zdroje:
www.echo24.cz, kultura.sme.sk, www.irozhlas.cz, style.hnonline.sk,
korkep.sk, mandiner.hu, sk.wikipedia.org, cs.wikipedia.org,
www.csfd.cz

Róbert Vysocký